

34 Lá thư
BÁC SĨ GỬI ĐẾN
Con trai

*“Thế giới sẽ không phản bội những người nỗ lực một
cách trung thực và khiêm tốn”*

34 Lá thư BÁC SĨ GỬI ĐẾN Con trai

『医者の父が息子に綴る 人生の扉をひらく鍵』 by 中山祐次郎
Vietnamese translation rights arranged with Asamahsa.Co., Ltd.
Vietnamese translation copyright© 2024 by MCBOOKS JOINT STOCK
COMPANY
All rights reserved.

Công ty © Cổ phần sách MCBooks giữ bản quyền xuất bản và phát hành
ấn bản độc quyền tại Việt Nam theo hợp đồng chuyển giao bản quyền
với nhà xuất bản Asamahsa.

Bất cứ sự sao chép nào không được sự đồng ý của Công ty Cổ phần sách
MCBooks đều là bất hợp pháp và vi phạm Luật xuất bản Việt Nam, luật
bản quyền quốc tế, Công ước Berne về bảo hộ bản quyền sở hữu trí tuệ.

MCBooks
KNOWLEDGE SHARING

LIÊN KẾT XUẤT BẢN
CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH MCBOOKS

- 📍 **Địa chỉ:** Ô số E34, Khu đấu giá 3ha, Phúc Diễn, Bắc Từ Liêm, Hà Nội
- ☎ **Điện thoại:** 0986.066.630 - Máy bàn: (024).3792.1466
- ✉ **Góp ý về nội dung sách:** contact@mcbooks.vn
- ✉ **Liên hệ hợp tác kinh doanh:** salesmanager@mcbooks.vn

Thương hiệu sách Unibooks

Fanpage Facebook:

<https://www.facebook.com/unibooks.vn>

Website:

<https://unibooks.vn/>

QUÉT
MÃ
QR
ĐỂ
TRUY
CẬP

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến góp ý
của Quý độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Tác giả: Yujiro Nakayama
Người dịch: Đoàn Hạnh Nguyên

34 Lá thư bác sĩ gửi đến con trai

*“Thế giới sẽ không phản bội những người nỗ lực một
cách trung thực và khiêm tốn”*

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Mục lục

Phần 1: Gửi tới bạn - người “chẳng là ai cả”13

1. Bạn đã tìm thấy điều mình muốn làm hay chưa? 14
2. Đừng cho rằng “điều đó là nhờ vào nỗ lực của bản thân”26
3. Tạo nên “bản sắc cá nhân” không bị lay chuyển bởi người khác
.....35
4. Không được che giấu “sự cô độc”43
5. “Lựa chọn” có nghĩa là biến điều mình chọn thành câu trả lời
đúng.....51
6. Tránh xa những người không hợp với mình cũng không sao.....61
7. Nếu phân vân “bản thân mình có phù hợp với công việc này
hay không”70
8. Những việc có thể làm chính vì “không thể làm gì cả”77
9. Ý thức về “thời hạn của cuộc đời” ngay từ khi còn trẻ84
10. “Anh có thực sự đang làm điều mình muốn không?”92

Phần 2 Để tiến xa hơn về phía trước..... 102

1. Vì sao bạn làm việc?103
2. Quan tâm đến cảm xúc của người khác có nghĩa là gì..... 114
3. “Thành công” không mang lại hạnh phúc cho con người121
4. Lối sống để thân may mắn luôn mỉm cười với bạn131
5. Những chuyện quan trọng nhất định phải do chính mình
quyết định137
6. Chỉ khi làm tốt việc nhỏ mới có thể nhận được những
cơ hội lớn.....144

7. “Bỏ cuộc” cũng là một chiến thuật.....	152
---	-----

Phần 3: Vượt qua khó khăn - Trăn trở của bác sĩ thực tập158

1. Hai loại nỗ lực và điều mang lại may mắn - Hành trình tìm việc của bác sĩ.....	159
2. Trong một môi trường ngập tràn công việc suốt 24 giờ.....	166
3. Khi đối mặt với những rào cản buộc phải vượt qua	171
4. Trục tiếp đối đầu với thử thách chính là chìa khóa mở ra cánh cửa cuộc sống.....	181
5. Điều mà cái chết của một người đồng nghiệp đã dạy cho tôi ...	190
6. Những câu chuyện về tiền bạc mà người lớn thường tránh nói ra công khai	197
7. Công việc bác sĩ đã cho tôi thấy mặt khác của “cái chết”	210
8. Trái tim con người là thứ nhu thế nào	218
9. Sự tính toán khôn ngoan khi rời khỏi một tổ chức	225

Phần 4: Chìa khóa mở ra cánh cửa cuộc sống, Sự trưởng thành của bác sĩ phẫu thuật mới vào nghề233

1. Xung đột với cấp trên, Khi công việc bị cản trở.....	234
3. Bạn đã bao giờ suy nghĩ về mức thù lao cho công việc của mình chưa?.....	251
4. Những mối quan hệ không cần tới lời hoa mỹ	258
5. Người mở ra cánh cửa cuộc đời ta luôn là người khác	266
6. “Điều tệ nhất” của bạn là gì? Hiểu rõ chính mình.....	272
7. Trên thế giới này, nơi tỉ lệ tử vong là 100%	280
8. Nếu ngày mai phải chết, hôm nay bạn sẽ sống như thế nào	287

Lời tựa

Cuộc đời mỗi người đều trải qua nhiều giai đoạn khác nhau.

Có những lúc ta đối diện với những bức tường tưởng chừng không thể vượt qua, những lúc ta cảm nhận rõ rệt sự trưởng thành qua từng ngày, những khoảnh khắc buộc phải gục ngã trước những hoàn cảnh nằm ngoài tầm kiểm soát, hay những nỗi đau tột cùng khi mất đi người thân.

Tất cả chúng ta đều phải trải qua những chặng đường như vậy trên hành trình trưởng thành. Giống như việc hoàn thành một màn chơi và tiến sang màn tiếp theo, giữa các giai đoạn luôn có một cánh cửa.

Tôi gọi đây là những “cánh cửa cuộc sống”.

Nếu mở được cánh cửa ấy, ta sẽ bước sang giai đoạn tiếp theo, tuy nhiên đây không phải việc dễ dàng. Ta sẽ phải vượt qua những năm tháng chán nản vì không thể vào ngôi trường mơ ước, những ngày dài buồn bã vì mãi không thể hòa nhập với môi trường xung quanh. Có những mùa khiến ta chết lặng, khi cha mẹ, anh chị em vĩnh viễn rời xa, hay khi những người bạn thân thiết không còn bên cạnh nữa.

Cuốn sách này cẩn thận mô tả những “chìa khóa cuộc sống”, những điều giúp bạn vượt qua những giai đoạn khó khăn như vậy.

Tại sao tôi lại nói với bạn về “chìa khóa cuộc sống”? Liệu tôi có đủ tư cách để làm điều đó không?

Để trả lời câu hỏi này, hãy để tôi giới thiệu đôi chút về bản thân.

Tôi năm nay 44 tuổi, hiện đang là một bác sĩ ngoại khoa và cũng là một nhà văn.

Khi tôi khoác lên mình chiếc áo blu trắng, tôi là một chuyên gia về ung thư đại tràng với con dao mổ trên tay. Khi tôi ngồi trước máy tính, tôi viết sách giáo khoa phẫu thuật cũng như tiểu thuyết như một tác giả. Về cuộc sống cá nhân, tôi sống với vợ và hai con trai nhỏ, một bé 1 tuổi và một bé 3 tuổi.

Dù ở vai trò bác sĩ hay nhà văn, tôi đều đã có một chặng đường dài gắn bó với nghề.

Tôi có 18 năm kinh nghiệm làm bác sĩ ngoại khoa, từng công bố các bài luận bằng tiếng Anh và sở hữu các bằng cấp chuyên môn. Với tư cách một nhà văn, tôi rất may mắn khi bộ truyện “Bác sĩ thực tập, đừng khóc” (*tạm dịch*) của mình trở thành tác phẩm best-seller với hơn 550.000 bản bán ra, đồng thời được chuyển thể thành phim truyền hình và kịch sân khấu. Ngoài ra tôi cũng có cơ hội viết

nhiều tiểu thuyết khác như “Chúng ta không phải thần thánh” (*tạm dịch*).

Nhưng con đường tôi đi không hoàn toàn *bằng phẳng*.

Tôi học kém đến mức sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông, tôi phải dành thêm hai năm ôn luyện mới có thể vào được khoa Y. Ngay cả khi đã bước chân vào đó, tôi vẫn vật lộn với chuyện học hành và các mối quan hệ bạn bè. Khi trở thành bác sĩ, tôi tiếp tục trải qua hai năm đầy gian khổ, sống trong ký túc xá bệnh viện và làm việc ngày đêm. Sau đó, khi được điều đến một bệnh viện ở tỉnh Fukushima, tôi lại thấy mình rơi vào một môi trường với các mối quan hệ giữa các cá nhân vô cùng căng thẳng.

Đáng tiếc là, mọi chuyện đều do tôi tự gây ra và tôi phải chịu trách nhiệm.

Trong cuốn sách này, tôi chia sẻ những thất bại chất chồng của mình và từ đó rút ra những điều mà “giả như bây giờ tôi có thể làm khác đi”. Dù không hẳn là những bài học lớn lao, nhưng tôi tin rằng chúng vẫn có thể mang đến những điều hữu ích.

Có câu nói rằng: ***“Chiến thắng có thể đến một cách kỳ diệu, nhưng không có thất bại nào là ngẫu nhiên”***. Nếu bước vào một hiệu sách, bạn sẽ thấy vô số cuốn sách nói về bí quyết thành công của những người thành công. Ngược lại, cuốn sách này là câu chuyện của chính tôi - Yujiro

Nakayama - một cá nhân từng thất bại và vấp ngã không biết bao nhiêu lần nhưng bằng cách nào đó vẫn bước tiếp đến tuổi 44. Tôi sẽ không ngần ngại chia sẻ những “lý do thất bại” mà mình đã trải qua cùng những bài học rút ra từ đó.

Khi viết cuốn sách này, tôi đã hứa với biên tập viên Sakaguchi, một người cùng thế hệ với tôi. Anh ấy đã đồng hành cùng tôi trong hai cuốn sách trước đây và cũng là người tôi vô cùng tin tưởng.

“Hãy viết một cuốn sách mà chúng ta muốn con em mình đọc”.

Tôi không muốn áp đặt bất cứ điều gì, chỉ muốn truyền tải những điều thật sự cần thiết, giữ lại những gì quan trọng nhất. Đó chính là điều tôi muốn tập trung vào trong cuốn sách này.

Có câu nói rằng, ***đừng cho ai đó một con cá mà hãy dạy họ cách câu cá***. Cuốn sách này hướng đến việc truyền tải những điều cốt lõi và khái quát, chứ không nhằm cung cấp những kỹ thuật hay mẹo vặt nhất thời.

Cấu trúc của cuốn sách này như sau:

- Bài luận (tự truyện) của Yujiro Nakayama tôi → Lá thư gửi các con trai

Có 35 phần như vậy. Các bài luận này được đăng định

kỳ trên Minami Nippon, một tờ báo của tỉnh Kagoshima. Trong đó, tôi viết về quãng thời gian ở Kagoshima, sự chán nản ở tuổi 20, những tháng ngày sinh viên khoa Y, khoảng thời gian làm bác sĩ tại một bệnh viện ở Tokyo, cuối cùng là khoảnh khắc tôi buộc phải đảm nhận một vị trí công việc ở tỉnh Fukushima.

Rất may là những bài viết ấy đã được đón nhận nồng nhiệt, với nhiều độc giả viết thư cho tôi hàng tháng. Bài luận về sự căng thẳng của Kỳ thi chứng chỉ hành nghề bác sĩ quốc gia đã được chọn vào cuốn sách “Những bài luận hay nhất năm 2023” (do Hiệp hội Nhà văn Nhật Bản biên tập).

Thành thật mà nói, tôi hiểu vì sao những bài viết lại được yêu thích đến vậy.

Ban đầu, tôi nghĩ: “Vì đây chỉ là một tờ báo địa phương ở Kagoshima, không lan truyền rộng rãi như báo mạng quốc gia, nên cứ viết chân thực về những gì đã trải qua thôi”. Và thế là tôi đã mạnh dạn viết ra sự thật. Có lẽ chính vì nội dung táo bạo mà bài viết trở nên thú vị. Đó cũng là lý do vì sao tôi thực sự lo lắng khi giờ đây, các bài luận của mình sẽ được biên soạn thành sách và tiếp cận nhiều độc giả hơn.

Trong phần “Lá thư gửi các con trai”, tôi nhìn lại khoảng thời gian trong bài luận, xem xét kỹ lưỡng những thất bại của mình và ghi lại những điều tôi tin rằng vẫn có

thể là “chìa khóa cuộc sống” dù thời gian và hoàn cảnh có thay đổi.

Để tránh việc cuốn sách trở nên áp đặt hay giáo điều, tôi đã nhờ những độc giả đang ủng hộ dự án sách này thông qua hình thức gây quỹ cộng đồng đọc từng bản thảo và đưa ra nhận xét. Dựa trên phản hồi của họ, tôi đã cẩn thận chỉnh sửa lại cuốn sách này.

Cuốn sách này dành cho những đối tượng độc giả như sau:

Cuốn sách này được viết cho những học sinh tiểu học vẫn đang trong quá trình khám phá về thế giới xung quanh, những học sinh cấp hai đang trăn trở về các mối quan hệ với cha mẹ, anh chị em và bạn bè, những học sinh cấp ba cũng đang lo lắng về con đường sự nghiệp tương lai và những sinh viên đại học vừa bước vào đời nhưng cảm thấy chới với giữa những cơn sóng gió cuộc đời.

Thay mặt cho các bậc phụ huynh có con cái trong hoàn cảnh đó, tôi đã viết ra những điều mà tôi *thực sự, nhất định phải truyền đạt tới các em*. Vì vậy, tôi muốn các bậc phụ huynh hãy đọc nó trước và nếu thấy phù hợp thì hãy đưa cho con mình cùng một bình luận vui vẻ như: “Đây là câu chuyện về một người khác thường và rất thú vị đấy”. Những điều cha mẹ nói dễ bị con trẻ gạt đi vì cảm thấy phiền phức, nhưng nếu đó là lời của một ông chú xa lạ, chúng lại có thể đón nhận với tâm thế thoải mái và cởi mở.

“Đây là lá thư tôi gửi cho các con trai mình, cũng như là di chúc của tôi”. Tôi viết cuốn sách này với suy nghĩ ấy. Nếu có thể truyền tải trọn vẹn những điều muốn nói, tôi sẽ không hối tiếc. Nghe có vẻ cường điệu, nhưng tôi đã đặt cả quyết tâm ấy vào từng trang sách.

Cuối cùng, tôi muốn gửi đôi lời đến những bạn trẻ đang đọc những dòng này.

Cuốn sách này nói về những “chìa khóa cuộc sống”, nhưng chung quy, chúng cũng chỉ là những chiếc chìa khóa mà thôi. Tất cả những gì tôi có thể làm là trao chúng lại cho bạn.

Bạn phải tự mình tra chìa vào ổ khóa, mở cánh cửa đó và bước vào giai đoạn tiếp theo của cuộc đời mình. Tôi hy vọng bạn sẽ có đủ can đảm để tiến thêm một bước nhỏ về phía trước. Tôi luôn ở đây và chúc bạn hạnh phúc.

Ngày 8 tháng 5 năm 2024

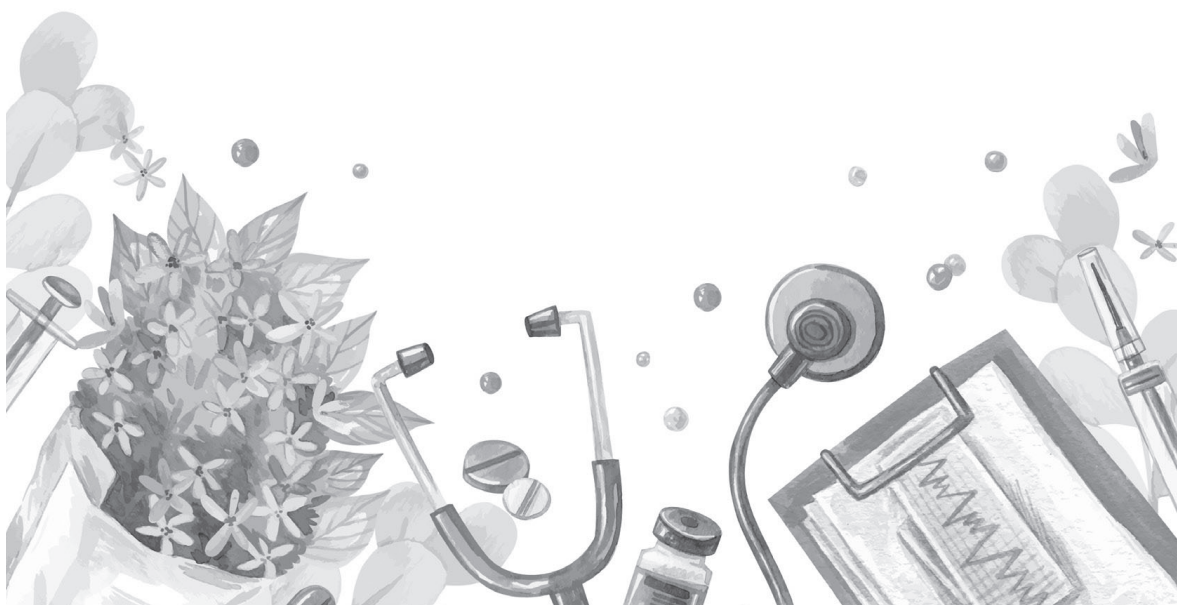
*Trên một chiếc bàn lộn xộn trong
phòng khách nhà tôi*

GỬI TỚI BẠN - NGƯỜI “CHẲNG LÀ AI CẢ”

Nỗi khổ của sinh viên y khoa

. 1 .

Bạn đã tìm thấy điều mình muốn làm hay chưa?

Hai năm đèn sách, thi Đại học, đến Kagoshima¹

Lần đầu tiên tôi đặt chân xuống sân bay Kagoshima là vào tháng 3 năm 2000. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi dành hai năm ở nhà ôn thi. Bộ vest tôi mặc khi ấy trông rộng thùng thình so với cơ thể gầy gò năm 20 tuổi của tôi.

Rời khỏi sân bay kỳ lạ trưng đầy quảng cáo rượu shochu khoai lang², tôi lên xe buýt đến ga Nishi Kagoshima.

Khách sạn tôi nghỉ lại tên là New Kagoshima, nằm dọc bờ sông trước nhà ga. Bất chấp cái tên đầy khích lệ “Gói tiếp sức sĩ tử mùa thi” của khách sạn, cứ đến bữa tối, những học sinh chuẩn bị bước vào kỳ thi lại tập trung tại một phòng, ăn những hộp cơm nguội ngắt được chuẩn bị sẵn với gương mặt tràn đầy lo âu. Khoảng chừng 6 người cứ thế lặng lẽ ngồi ăn mà chẳng nói một lời. Tôi mua về một lon Asahi Dry³ từ cửa hàng Lawson⁴ bên kia đường, uống nó rồi thiếp đi.

1 một tỉnh nằm ở phía Nam của Nhật Bản

2 một loại rượu được chưng cất từ khoai lang

3 tên một loại bia

4 tên một chuỗi cửa hàng tiện lợi của Nhật Bản

Ngày hôm sau, tôi bắt taxi đến cơ sở Sakuragaoka của trường Đại học Kagoshima. Giàn hoa tử đằng nơi góc trường ánh lên sắc thắm trong nắng mùa xuân.

Liệu mình có thể thi đỗ vào đây hay không? Nghĩ đến đó, ngực tôi thất lại.

Điểm xét tuyển cho đợt thi thứ hai vào ngành Y khoa của khoa Y Đại học Kagoshima sẽ dựa trên kết quả Kỳ thi Trung tâm quốc gia (nay gọi là Kỳ thi chung), kết hợp với hai bài thi của trường bao gồm tiểu luận và phỏng vấn⁵. Chúng tôi làm bài tiểu luận trước.

Có tất cả hai câu hỏi, một trong số đó là “Hãy trình bày suy nghĩ của anh/chị về tự do và trách nhiệm”.

Đây không phải kiểu câu hỏi thường xuất hiện trong bài thi dành cho khoa Y. Tôi viết vào bài rằng ở đâu có tự do thì ở đó chắc chắn có trách nhiệm. Tương tự, quyền lợi luôn song hành với nghĩa vụ. Thực lòng, tôi chỉ viết lại những điều mình từng nghe qua ở đâu đó. Còn một câu hỏi nữa nhưng tôi không nhớ.

⁵ Tại Nhật Bản, điểm xét tuyển vào đại học sẽ kết hợp giữa điểm từ Kỳ thi tuyển sinh đại học chung (gọi tắt là Kỳ thi chung) và kỳ thi thứ hai do mỗi trường đại học tiến hành. Kỳ thi thứ hai thường được tổ chức làm hai đợt.

Tôi khá tự tin vào bài tiểu luận của mình. Trong suốt hai năm ở nhà ôn thi, những khoảng thời gian rảnh rỗi ít ỏi được tôi dùng để đọc báo, tạp chí hay sách của các nhà xã hội học, nhờ vậy mà tôi vẫn giữ được chút kết nối với thế giới bên ngoài.

Buổi trưa, tôi vào phòng hút thuốc và châm một điếu. Trong phòng có một người đàn ông nữa với mái tóc dài, trông đúng kiểu người đang ôn thi. Chúng tôi còn chẳng chạm mắt nhau.

Tiếp đến là bài thi phỏng vấn. Khoảng 100 thí sinh dự thi tập trung lại trong một căn phòng giống như giảng đường, sau đó lần lượt từng người được gọi ra ngoài.

Không biết họ sẽ hỏi mình những gì nhỉ? Có nên cố gắng thể hiện bản thân là một ứng viên ưu tú không? Làm sao để cho thấy mình nghiêm túc và phù hợp với vai trò bác sĩ đây?

Trong buổi phỏng vấn, thầy Oda Hiroshi - trưởng khoa Y thời đó - nhẹ nhàng hỏi tôi rằng, “Em muốn trở thành một bác sĩ như thế nào?” và “Vì sao em lại từ Yokohama⁶ lặn lội đến tận Kagoshima?” Tôi đã cố gắng dốc hết mọi suy nghĩ non nớt của mình để trả lời thầy.

Nếu trượt kỳ thi này, tôi sẽ buộc phải từ bỏ giấc mơ làm bác sĩ và đi học khoa Luật của một trường đại học tư ở Tokyo.

6 thành phố thuộc tỉnh Kanagawa của Nhật Bản, cách Kagoshima gần 1000 km

Thế nhưng, suy nghĩ duy nhất trong tôi lúc đó là mình sẽ chẳng thể tiếp tục sống nếu không trở thành bác sĩ. Có lẽ ca phỏng vấn của tôi đã kéo dài tầm 25 phút, lâu hơn một chút so với các thí sinh khác.

Tôi kể về mình một cách hăng say, về sự xúc động mãnh liệt “như thể có tia sét đánh qua người” trước bài báo nọ mà tôi tình cờ đọc được năm 15 tuổi và từ đó quyết tâm trở thành bác sĩ bắt đầu nhen nhóm trong tôi. Rồi tôi bày tỏ nguyện vọng được làm công việc mang tính quốc tế. Và tôi cũng thú nhận luôn về lý do thực sự khi đặt nguyện vọng vào Đại học Kagoshima: không phải vì quê gốc của cha tôi ở Kagoshima, mà chỉ đơn giản là điểm Kỳ thi Trung tâm của tôi đủ để vào trường.

Sau khi bài thi kết thúc, tôi đi ra ngoài.

Từ lúc nào, giàn hoa tử đằng đã được bao phủ trong ánh nắng hoàng hôn miền nhiệt đới.

Tôi chợt có linh cảm rằng mình sẽ dành 6 năm tiếp theo tại nơi này. Đến tận bây giờ, dù đang sống ở vùng Tohoku⁷ xa xôi, ký ức về những tháng ngày như mơ ở Kagoshima khi ấy vẫn luôn là nguồn khích lệ đáng quý đối với tôi.

⁷ khu vực nằm ở phía Đông Bắc của đảo Honshu, hòn đảo chính của Nhật Bản, cách Kagoshima khoảng 1200 km

Lá thư gửi con ✍

Ngày ba quyết định hướng đi cho cuộc đời mình

Các con yêu quý,

Sau đây ba xin kể một câu chuyện khá là xấu hổ.

Nhờ sự giúp đỡ của ông bà các con mà ba được theo học tại một ngôi trường liên cấp Trung học Cơ sở và Trung học Phổ thông danh tiếng - Học viện Seiko ở tỉnh Kanagawa. Tuy nhiên, do chểnh mảng trong học tập nên thành tích của ba nhanh chóng sa sút. Điểm số trong Kỳ thi thử quốc gia dành cho học sinh toàn khối của ba chỉ đạt khoảng 50 điểm, tức mức trung bình trên toàn quốc. Ngay từ Kỳ thi tuyển sinh Trung học Cơ sở, ba cũng chỉ được 68 điểm, dù khi đó đang là học sinh của một trường thuộc top 10 toàn Nhật Bản.

Tuy thế nhưng hồi cấp hai, ba cũng từng nghiêm túc suy nghĩ về tương lai, tự hỏi mình sẽ làm công việc gì hay trở thành một người như thế nào. Dù sao đi nữa, ba vẫn cho rằng đã được sinh ra và tồn tại trên đời này thì cần phải sống sao cho xứng đáng. Thêm vào đó, sẽ thật tốt nếu có công việc ổn định, đủ để đảm bảo cuộc sống ở mức độ nhất định.

Tư duy ấy của ba chịu ảnh hưởng phần nhiều từ bà nội con.

Bà thường hay nói: “Nếu bây giờ không học, sau này con sẽ phải nai lưng làm việc ngoài trời, dù mưa to hay nắng gắt”. Bà cũng nhấn mạnh: “Nhờ có những người lao động vất vả mà thế giới này mới có thể vận hành. Nhưng không phải lúc nào họ cũng được trả lương cao hơn những người làm việc trong văn phòng mát mẻ rồi đến giờ tan làm là có thể về nhà đâu”.

Tất nhiên, mọi nghề nghiệp đều đáng trân trọng và đóng vai trò quan trọng trong xã hội. Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng môi trường làm việc cũng như mức thu nhập giữa các ngành nghề luôn có sự chênh lệch. Đây là một thực tế hiển nhiên mà chúng ta không thể phớt lờ.

Có thể con sẽ nghĩ: “Tiền bạc đâu phải tất cả, sống mà cứ chăm chăm vào tiền như thế thì có ý nghĩa gì?”

Cả ba cũng từng nghĩ như vậy suốt một thời gian dài.

Thế nhưng, khi trở thành người lớn, cuối cùng ba cũng hiểu ra đôi điều.

Tiền không phải là *công cụ mang lại sự xa hoa*, mà là *tấm khiên bảo vệ* chúng ta khỏi những bất trắc. Nó không chỉ bảo vệ bản thân ba mà còn che chở cho những người quan trọng nhất với ba - chính là các con - trước mọi khó khăn và khổ đau.

Tiền như một bộ giáp vô hình, giúp ta hạn chế nguy cơ bị lâm vào những tình huống nguy hiểm và giảm bớt

những tổn thương khi biến cố xảy ra. Nó còn là lớp bảo vệ cho chúng ta khỏi những mối đe dọa không lường trước và mang lại sự an tâm khi cần nghỉ ngơi vì bệnh tật.

Quay lại với câu chuyện chính, ba đã luôn mong ước rằng trong tương lai, mình không chỉ kiếm được nhiều tiền mà còn được làm công việc thú vị, đúng với sở thích.

Tuy nhiên, thành tích học tập của ba thì thật thảm hại, đặc biệt là môn toán và lý gần như vô phương cứu chữa. Nói ngắn gọn, ba hoàn toàn không phù hợp với khối tự nhiên. Thực ra, ngay cả khối xã hội cũng không khá hơn là bao, vì ba dở cả tiếng Anh lẫn các môn xã hội, nhưng tạm thời hãy bỏ qua chuyện đó.

Như đã nhắc đến ở trên, vào năm 15 tuổi ba đã tình cờ đọc được *bài báo nọ*. Nội dung của nó là về một quốc gia Đông Nam Á.

Theo như bài báo, một nhóm người xấu mang vũ trang đã thực hiện một cuộc tấn công du kích vào ngôi làng. Mục đích của chúng không phải để cướp bóc hay phá hoại mà là nhằm bắt cóc các cô bé, cậu bé độ tuổi thiếu niên. Sau khi bắt về, chúng chia những bé trai thành từng nhóm 5 người, rồi yêu cầu 4 người trong nhóm giết chết một người được chỉ định. Trong khi đó, các bé gái bị ép sinh con, những đứa con đó sau này lại được nuôi lớn để trở thành lính.

Ngồi trong phòng khách tầng một, ba bàng hoàng như

thể vừa bị sét đánh qua người khi đọc câu chuyện khủng khiếp ấy. Nhưng cú sốc không chỉ đến từ bản thân sự việc, mà còn vì độ tuổi của những cô cậu bé bị bắt đi - khoảng 15 tuổi, bằng với ba hồi đó.

“Tại sao những đứa trẻ sinh ra ở đất nước đó lại phải đối mặt với những điều như vậy?” Ba nghĩ. “Tại sao mình lại được sinh ra tại Nhật Bản hòa bình, trong một gia đình khá giả, với đầy đủ điều kiện để suy nghĩ về tương lai như thế này?”

Sau đó, ba đã có suy nghĩ như thế này.

“Thì ra thế giới này bất công đến vậy sao? Điểm xuất phát của mỗi người từ khi sinh ra đã khác nhau tới mức này ư?”

Ba cảm thấy tuyệt vọng.

Một thế giới nơi sự bất công cứ tồn tại trơ lì ở đó như một khúc gỗ. Ba lặng người, chìm trong suy nghĩ hồi lâu.

Nhưng, cho dù ba có thờ ơ hay than khóc, thế giới vẫn sẽ không thay đổi. Vậy ba có thể làm gì đây? Đúng rồi, ba có thể làm một công việc giúp giảm bớt những bất công trên thế giới này, dù chỉ là một chút.

Bằng cách nào?

Trong đầu ba xuất hiện vô số ý tưởng.

Ví dụ như “trở thành người giàu nhất thế giới rồi quyên góp tiền cho những vùng đang xảy ra nội chiến hoặc tranh chấp”.

Tuy nhiên, chiến tranh không thể giải quyết chỉ bằng cách này. Người ta chiến đấu vì những điều lớn lao như lãnh thổ, quyền lợi, đất nước hay tôn giáo, chứ không phải vì vật chất. Hay là... ba trở thành một nhà cách mạng, trực tiếp đi đến những nơi đó và tìm cách dập tắt chiến tranh? Nhưng ba lại không biết làm thế nào để trở thành nhà cách mạng. Hơn nữa, những người như vậy thường đoản mệnh, xem ra cũng chẳng thể sống một cuộc đời hạnh phúc.

Đúng lúc ấy, ba chợt nảy ra ý tưởng: trở thành bác sĩ rồi đến các vùng chiến sự và đốc sức cứu chữa những người đang bị thương. Mặc dù điều này không thể giải quyết tận gốc vấn đề, nhưng ba cảm thấy nó khả thi và mang một ý nghĩa nhất định.

Bên cạnh đó, nếu chọn theo nghề này tại Nhật Bản, cuộc sống sẽ ổn định về mặt kinh tế và cha mẹ hẳn cũng sẽ vui lòng.

Ba quyết định mình sẽ trở thành bác sĩ.

Vậy làm thế nào để trở thành bác sĩ đây?

Mình thực sự có thể làm được hay không?

Rất đáng tiếc nhưng ba chẳng có tài năng gì nổi trội.

Ở trường có rất nhiều người như Yanauchi và Adachi - những người bạn vừa năng nổ tham gia các câu lạc bộ mà vẫn dễ dàng duy trì thành tích học tập trong top 30. Học lực của ba hoàn toàn không thể so được với họ. Ngay cả anh trai ba cũng có thể ghi nhớ và hiểu bài học gấp nhiều lần ba chỉ với khoảng thời gian ngắn đến kinh ngạc.

Liệu ba thực sự có cơ hội cạnh tranh với những người như vậy trong chuyện học hành hay không?

Năm lớp 10, ba xếp hạng 190/210 học sinh toàn khối (xếp hạng thành tích được công bố sau mỗi lần kiểm tra). Để vào được khoa Y và thực hiện ước mơ làm bác sĩ thì nhất định phải đạt được hạng 40 trở lên.

Rõ ràng, đây sẽ là một cuộc chiến không hề dễ dàng.

Thế nhưng, chỉ cần tưởng tượng được khoác lên mình bộ đồng phục đặc biệt dành riêng cho các y bác sĩ, hay nói cách khác là “áo blu trắng”, ba đã thấy mặt nóng rực lên cùng trống ngực đập liên hồi. Ồ, thì ra đây chính là thứ cảm xúc mang tên sự khao khát.

Ba từng mơ thấy viễn cảnh một ngày nào đó, mình miệt mài cứu chữa cho những người bị thương tại một vùng đất xa xôi bên ngoài Nhật Bản. Bằng cách đó, ba có thể góp một phần nhỏ bé vào việc giảm đi những bất công trên thế giới. Tất nhiên là trong giấc mơ ấy, ba đang mặc trên mình chiếc áo blu trắng tinh, tỏa sáng đến mức chói mắt.

Giấc mơ ấy đã khắc sâu vào trái tim, tựa như có ai dùng dao khắc lên tấm bảng dòng chữ: “*Nhất định mình sẽ trở thành bác sĩ*” để dù bất cứ chuyện gì xảy ra, dòng chữ ấy cũng không bao giờ phai nhòa.

Ý nghĩ ấy ngày một lớn dần, chiếm trọn gần như toàn bộ con người ba.

Ba nghiêm túc đến độ nghĩ rằng *mình sẽ không thể sống nổi nếu không trở thành bác sĩ*, không thể hình dung nổi tương lai sẽ thế nào nếu không đổ vào khoa Y. Ba tin rằng mình đã truyền tải được những cảm xúc mãnh liệt này đến các thầy cô trong hội đồng thi phỏng vấn của trường Đại học Kagoshima.

Giả sử bây giờ ba được làm người chấm thi, khi đã 44 tuổi và có thâm niên 18 năm làm nghề, thì ba sẽ muốn người như thế nào vào khoa Y nhỉ.

Đầu tiên, thành tích học tập của họ phải tốt. Học ở khoa Y rất vất vả, vậy nên hoặc là phải thông minh, hoặc không thì phải chăm chỉ và tiếp thu kiến thức tốt. Nếu không có ít nhất một trong hai điều kiện bắt buộc này thì chắc chắn không thể trở thành bác sĩ. Những lý do như mặc dù điểm thấp nhưng là người tử tế, nhiệt tình, hay nghiêm túc đều không đủ để ba chấp nhận.

Ngoài điểm số đạt chuẩn, ba còn muốn người đó phải “*tư duy độc lập*”. Ba không cần những câu trả lời khuôn mẫu như trong cuốn sách hướng dẫn nào đó.

“Bạn nghĩ gì, tại sao bạn nghĩ như vậy?”

Ba muốn sinh viên khoa Y là những người có khả năng tư duy độc lập và dùng ngôn từ của mình để biểu đạt.

Khi nhớ lại, trong bài thi phỏng vấn của trường Đại học Kagoshima, khoảng 70% những gì ba nói đều là suy nghĩ của chính mình. Không phải những từ ngữ đi vay mượn, mà những lời chân thật xuất phát từ trái tim mới là thứ chạm đến đối phương.

Vậy làm thế nào để có thể rèn luyện tư duy độc lập và làm thế nào để khơi dậy sự nhiệt huyết trong bản thân? Ba muốn truyền đạt những điều đó đến con thông qua cuốn sách này, kèm theo cả những câu chuyện về những lần thất bại của ba.

Ngoài ra, “khoa Luật của một trường đại học tư” mà ba nhắc đến trong bài luận trên là của Đại học Waseda. Tuy nhiên, bài kiểm tra của trường đó chỉ gồm một bài tiểu luận với câu hỏi: “Thế kỷ 20 có ý nghĩa gì với anh/chị?”. Ngay trước đó, ba vừa đọc cuốn “Thế kỷ 20 đối với tôi” (của Kato Shuichi) và chỉ đơn giản viết lại nội dung cuốn sách. Vì vậy, những điều không phải tự mình nghĩ ra thì không có gì đáng phải bàn đến.